

روزنگار هفته ابتدایی و پرماجرای زندگی یک نوزاد سرراهی

من «ترانه» هفت روز دارم!

ناصرعبت نواز

■ یکشنبه ۱۲ دی ماه ۱۳۹۵- ماجرا چه بود؟

تصویر نوزادی ۲ روزه به همراه نامه ای از طرف مادر نوزاد، در فضای مجازی و شبکه‌های اجتماعی منتشر شد؛ متن نامه این بود: «به نام خدا. سلام. آگه می‌تونید از این بچه مراقبت کنید یا بدید به یکی که بچه نداره. فقط تو رو خدا مراقیش باشید. امروز، یکشنبه ۱۲ دی، دو روزشه. واکسنشم زده شده. جون بچه‌تون از بچمه مراقبت کنید. از طرف مامان بدبخت». این خبر و تصویر طی مدت بسیار کوتاهی، به هزاران بازدید رسید و بلافاصله کلیپ دردناکی از لحظات شیر خوردن به این نوزاد (لایب توسط خانواده‌ای که پیدایش کرده بودند)، با نوای لالایی ساخته شد و دست به دست چرخید و چشم‌های بسیاری را اشک‌آلود کرد.

■ دوشنبه ۱۳ دی ماه ۱۳۹۵- تحویل به‌بهریستی

بنا به گفته «محمدرضا عسکریان‌زاده» مدیرکل بهزیستی استان اصفهان در گفت‌وگو با زندگی‌سلام، در این روز نوزاد به دلیل برخی نارسایی‌های ناشی از سرما به بیمارستان منتقل و پس از انجام رسیدگی‌های لازم و انتقالش به کلانتری، با حکم دادستانی به شیرخوارگاه نرجس تحویل داده شد.

■ پنج‌شنبه ۱۶ دی ماه ۱۳۹۵- رضا صادقی پیشقدم می‌شود!

«رضا صادقی» ترانه‌سرا و خواننده خوب کشورمان، با انتشار فیلمی در صفحه اینستاگرامش، به این اتفاق واکنش نشان داد و با مخاطب قرار دادن مادر این نوزاد، برای تقیل تمام هزینه‌های این کودک تا پایان عمر، پیشقدم شد. رضا صادقی حرف‌هایش را با یک جمله‌تامل برانگیز به پایان رساند: «ما هرچی داد زیم به گوش کسی نرسید، لاف‌ل خودمون به داد همدیگه برسیم». بعد از این پیام، چهره‌های بسیاری به این ماجرا پرداختند و «رضا حسین‌زاده»، مجری خبر سیما هم در صفحه اینستاگرامش برای حضات این نوزاد، اعلام‌آمدگی کرد.

■ جمعه ۱۷ دی ماه ۱۳۹۵- ترانه ایران، یک نام به‌یادماندنی

در شبکه استانی اصفهان و برنامه «زنده‌رود»، این نوزاد در آغوش دکتر «سعید صادقی» مدیرکل بهزیستی استان به برنامه آمد و عنوان خردسال‌ترین مهمان برنامه زنده‌رود را به خود اختصاص داد. عموهای فیتیه‌ای (محمد مسلمی، حمید گلی و علی فروتن)، هم‌که دیگر مهمانان حاضر در این برنامه بودند، هنگام مواجهه با این کودک، هر کدام به نوبه خود از طریق دوربین برنامه به صحبت با مادر این کودک پرداختند. علی فروتن خطاب به مادر این نوزاد گفت: «هیچ کجا من‌تر از آغوش شما برای این نوزاد نیست و به هیچ وجه شما مادر بدبخت این نوزاد نیستید. شما فردی خوشبخت هستید که به درجه مادری رسیده اید و اگر مشکلات مالی، دلیل این رفتارتان بوده، همه ما آمادگی داریم مشکلات شما را برطرف کنیم». رضا صادقی هم در ارتباط تلفنی با مجری این برنامه گفت: «این دختر، فرزند من است و من نام‌آور! «دخترم ایران» گذاشتم، چون او فرزند همه مردم ایران است و ما همه به او حس پدری و مادری داریم». مدیرکل بهزیستی هم اعلام کرد که این کودک در آن سازمان «ترانه» نام‌گذاری شده است. در نهایت «ترانه ایران» نام مشترکی بود که توسط رضا صادقی و سازمان بهزیستی برای این دختر کوچولوی معصوم، انتخاب شد.

■ شنبه ۱۸ دی ماه ۱۳۹۵- حال بچه خوب است

آخرین خبرها در پی گفت‌وگوی زندگی‌سلام با مسئولان کلانتری و اورژانس شهر مبارکه و اداره بهزیستی استان اصفهان، حاکی از این است که حال «ترانه» کوچولوی هفت-هشت روزه خوب است و این نوزاد، در کنار چهل نوزاد سرراهی و بی‌سرپرست شیرخوارگاه نرجس، در انتظار مهرمادری و آغوش گرم یک خانواده موقت یا دائم است.

گفت‌وگو با دکتر غلامحسین حقدادی، معاون امور اجتماعی اداره بهزیستی استان خراسان رضوی

همه‌چیز درباره کودک سرراهی

شاید هیچ کس مثل مسئولان بهزیستی که یکی از مهم‌ترین فعالیت‌هایشان، مدیریت تئوری و عملی آسیب‌های اجتماعی، از جمله رسیدگی به پدیده کودکان سرراهی، بدسرپرست و بی‌سرپرست است، نتواند درباره جزئیات این موضوع آگاهمان کند. بر همین اساس، با طرح مهم‌ترین سؤالاتی که ممکن است در این حوزه به ذهن هر کسی برسد، به سراغ دکتر «غلامحسین حقدادی»، معاون امور اجتماعی اداره بهزیستی استان خراسان رضوی رفتیم تا پاسخ سوال هایمان را بگیریم.

■ مهم‌ترین دلایلِ رها کردن نوزادان چیست؟

براساس مطالعات کارشناسان علوم اجتماعی، از مهم‌ترین عوامل رها کردن نوزادان و کودکان در کوچه و خیابان، می‌توان به روابط نامشروعی که منجر به تولد یک نوزاد می‌شود، ازدواج‌های موقتی که والدین مسئولیت سرپرستی نوزاد حاصل از پیوند را به عهده نمی‌گیرند، فقر و نداری و تصور آینده مبهم فرزند، اعتیاد، زندانی بودن والدین، فوت والدین، بیماری‌ها و ناهنجاری‌های مادرزادی کودک و... اشاره کرد.

■ اگر والدین به‌جای سرراه گذاشتن بچه، به بهزیستی

مراجعه کنند چه اقدامی صورت می‌گیرد؟ طبیعتاً مددکاران ما در قدم اول، بررسی می‌کنند تا مطمئن شوند

نگاهی به پدیده کودکان سر راهی به بهانه رها شدن «ترانه» کوچولو

فرشته‌های در راه مانده!

اوایل هفته قبل، نوزادی زیبا و معصوم، کنار خیابانی در شهر مبارکه استان اصفهان به همراه نامه‌ای رها شد؛ یک فاجعه در دناک که بنا بر آمار رسمی، سالانه هزاربار در کشورمان اتفاق می‌افتد. منتها این بار به واسطه انتشار ماجرا در فضای مجازی و شبکه‌های اجتماعی، واکنش‌های مردم و مسئولان و چهره‌هایی مثل رضا صادقی را در پی داشت. امروز به بهانه رصد این ماجرا، نگاهی داریم به پدیده «کودکان سر راهی». اگر سر نوشت این فرشته‌های در راه مانده برای شما هم مهم است، پرونده امروز «زندگی‌سلام» را دنبال کنید.

آمارهای تامل‌برانگیز درباره نوزادان رها شده در خیابان‌های کشور

سالانه هزار کودک در خیابان رها می‌شوند!

مجید حسین‌زاده- این روزها شمار نوزادانی که در کنار خیابان به دلیل ناتوانی والدین از نگهداری‌شان رها شده اند، در گوشه و کنار کشور رو به افزایش است. در ادامه، به گزارش خبرگزاری‌های ایسنا، همشهری و مهر، مروری بر چند آمار تامل‌برانگیز درباره کودکان بی‌سرپرست و رها شده در سال‌های اخیر خواهیم داشت. بد نیست بدانید طبق آمارها، ۱۰ سال پیش تعداد کودکان بی‌سرپرست و بدسرپرست در کشور بسیار کم بوده اما طی سال‌های اخیر، تعداد کودکان بی‌سرپرست و رها شده در خیابان به طور بی‌سابقه‌ای افزایش پیدا کرده است.

۶

ماهان ۶ نوزاد در خیابان‌های اصفهان رها می‌شوند و افرادی که این نوزادان را پیدا می‌کنند، آن‌ها را به نیروی انتظامی تحویل می‌دهند و پس از آن با دستور مقامات قضایی، این نوزادان به اداره بهزیستی اصفهان تحویل داده می‌شوند.

۲۳۰۰۰

طبق آخرین آمار رسمی که در شهریور امسال اعلام شده است، هم‌اکنون ۲۳ هزار کودک بی‌سرپرست و بدسرپرست در کشور وجود دارد که ۱۴ هزار نفرشان به خانواده‌های دارای صلاحیت سپرده شده‌اند و بقیه که تعدادشان ۹ هزار نفر است در مراکز و موسسات بهزیستی نگهداری می‌شوند.

۳

۳ استانی که آمار بیشترین کودکان بی‌سرپرست و رها شده در خیابان را دارند، به ترتیب کرمان، تهران و خراسان رضوی هستند.

۱۰۰۰

به طور متوسط سالانه ۹۵۰ تا هزار کودک زیر ۳ سال به دلایل مختلف در سراسر کشور رها می‌شوند و مسئولیت نگهداری آن‌ها به بهزیستی واگذار می‌شود.

به ازای هر ۶ تا ۷ کودک رها شده در خیابان یا بدسرپرست، یک خانواده متقاضی فرزندخواندگی وجود دارد.

نگاهی به دلایل وجود کودکان سرراهی

تو بخوان نغمه ناخوانده من...

ندا حبیبی دانش‌آموخته علوم اجتماعی-

هری از این آسیب‌ها، جامعه پیشرفته و غیر پیشرفته نمی‌شناسد و مانند یک بیماری در هر جامعه‌ای ریشه می‌دواند. اما مدیریت فرهنگی و اجتماعی معضلات است که سر نوشت آن جامعه را دستخوش تغییر می‌کند. معضل «کودکان سرراهی» هم در همه‌جای دنیا وجود دارد و هیچ کجای دنیا، صد در صد ریشه کن نشده است. پیش از مدرن شدن جوامع، به دلیل زندگی عشیر‌های و قومی، پدیده کودکان سرراهی با پذیرش مجدد آن کودک در نقش‌های مختلف در عشیره، در زندگی مردم هضم شده بود و این معضل به شکل طبیعی کنترل می‌شد. اما در جوامع امروزی، به دلایلی که در ادامه مرور می‌شود، این پدیده همچنان هست و هنوز ریشه‌کن نشده است.

■ فقر

جهان با ۱/۷ میلیارد فقیر، روزگار ناخوشی را سپری می‌کند. فقر گاهی جنایاتی به بار می‌آورد که جبران‌اش ناممکن است. مهم‌ترین عامل سرراه قرار دادن کودکان در همه جای دنیا، نداشتن تمکن مالی برای پرورش فرزند است.

■ اعتیاد

مادری که معناد است، فرزندی را هم که در شکم دارد با سیاهی‌های اعتیاد عجین می‌کند. این نوزاد از بدو تولد اعتیاد دارد و نه تنها هزینه‌های معمول یک نوزاد، بلکه هزینه اعتیادش هم باید تامین شود! در ایران سالانه هفتاد هزار نوزاد معناد به دنیا می‌آیند که اگر برای تکدی‌گری استفاده نشوند، سر راه قرار می‌گیرند.

■ روابط نامشروع

روابط پنهانی و خارج از قالب ازدواج، تبعات فراوانی دارد؛ به عنوان مثال ممکن است نوزادی که از این طریق به دنیا می‌آید، تا زمانی که زنده است، زندگی شوم و تلخی را تجربه کند. این قبیل کودکان اگر در دوران بارداری به روش‌های مختلف سقط نشوند، گاهی در همان روزها و ساعت‌های اولیه تولد در کنار خیابان رها می‌شوند.

■ مشکلات خانوادگی

پدیده کودکان سرراهی فقط متعلق به قشر فقیر نیست. گاهی طلاق، فوت یکی از والدین، کثرت فرزندان، مشکلات خانوادگی و خشونت‌های خانگی باعث می‌شود که نوزادان یا کودکان در خیابان به حال خود رها شوند.

■ بیماری مادر یا کودک

نوزادانی که با نوعی معلولیت چشم به جهان می‌گشایند، در صورت وجود یک یا چند عامل از عواملی که گفته شد، احتمال رها شدنشان در خیابان بیشتر می‌شود. از آنجا که نگهداری از یک کودک معلول، هزینه‌ها و شرایط خاص خود را دارد، پذیرش این کودکان حتی در خانواده‌های خواهان فرزند هم با رنج همراه است. ناگفته نماند که بیان همه اشکال و زمینه‌های بروز چنین اتفاق تلخی به این معنا نیست که در صورت مواجهه با چنین پدیده‌ای، بدترین حالات را در نظر بگیریم یا راجع به کمک به نوزادی که نیازمند همراهی ماست، بر اساس همان قضاوت‌ها دچار تردید و یاس شویم.

